

»Hvorfor ikke? Han er dog Johns Ven.«

»Det er jo Udflugter. Og nu vil jeg vide Sandheden. Hvad er der mellem dig og Karsten From?«

»Ikke det mindste . . . jeg forsikrer dig.«

Men Fru Bertha saae hendes Forvirring og sagde:

»Nu er du igen ikke ærlig mod mig. Skal jeg da altid føres bag Lyset?«

»Hvorfor mener du? Naar det kommer til Stykket, tror du maaske alligevel paa det, der staar i Brevet?«

»Jeg veed snart ikke, hvad jeg skal tro om dig.«

Jytte vilde rejse sig, men blev holdt tilbage af Moderens Haand, der greb hende haardt i Armen.

»Vil du da styrte dig selv i Ulykke, Barn!... Men det kan heller ikke være sandt! Det er jo umuligt, at du kan holde af den Abekat! Sig dog, at det ikke er sandt!«

»Mor, nu tror jeg, vi skal holde op. Du kender ikke Karsten From, derfor dømmer du om ham paa samme Maade, som jeg selv engang har gjort. Jeg vil foreslaa, at vi venter med at tale om ham, indtil du har lært ham lidt mere at kende. Og dersom du for en Gangs Skyld vil tro mig, Mor, saa forsikrer jeg dig nu højtideligt, at der er ikke det mindste imellem os. Jeg veed ikke engang, om han overhovedet bryder sig synderligt om mig. Kan det ikke berolige dig?«